

Midnattsropet

Nr 18 - 1973 - årg. 14 - pris kr. 1:80 Maranata • Du vår Herre kom!

*Skall Brasiliens
längtan besvaras
med ockultism
eller evangelium?*

DU LÄSTE VÄL. . .

. . . att Midnattsropet tog ett 300/300 initiativ.

Nu vill vi bredda tidningens aktiva medarbetarskap när det gäller journalistik, historiebeskrivning och ögonvitnessskildring. Redaktionen har intet intresse av att skapa en redaktionell skrivbordsprodukt med beteckningen Midnattsropet. Det har inte ni heller. Men här gäller det att hjälpa åt.

Vi skall hjälpa till att forma en folktidning som det här landet aldrig sett förut. En kristen folktidning. En tidning där vi lyssnar till varandras erfarenhet, ja ännu mer: lär av varandra, slipar varandra. På det sättet skriver vi vår del av den kristna väckelsehistorien. Vi skall skriva den nu, tillsammans.

Det är ju ett faktum, att varken kyrkopolitik, teologi eller kristen politik, hjälper oss när vi står inför vår Herre och vår Gud. Då finns det endast ett avgörande ting: har vi en personlig erfarenhet av Jesus Kristus som Frälsare? Och är våra handlingar baserade på en grundfast tro på Honom?

Det finns endast ett ting som förändrar en människa, och som sedan kan förändra andra människor. Det är det faktum att en människa mött Jesus som personlig Frälsare och går vidare på den vägen och förmedlar frälsningen vidare. Då rör vi oss på det plan där Jesus rörde sig: från människa till människa.

Där skall vi också röra oss. Utanför eller rättare sagt under, hela vår tids hoptrasslade kristendomsdebatt. Då är vi starka, urstarka.

Den nya tidens vindar, den nya kristendomen och de nya teologiska orden, karismatisk väckelse, social väckelse, Jesusrörelse, nymysticism, tjänar mera till att skymma sikten, än att fästa blicken klart på Jesus.

Tänk att fritt kunna säga, utan att snubbla på något teologiskt ord: jag står på evangeliets grund.

Andedopet är nog det mest sönderanalyserade evangeliska begreppet för närvarande. I teologien och i kyrkoledningarna har man satt andedopet under strålkastaren och frågar: vad är egentligen det här? Och så startar man något som liknar en vetenskaplig debatt.

Det är precis motsatsen till hur Jesus gjorde. Han visade en oerhört enkel och oerhört klar väg till erfarenheten av andedopet, och det fungerade!

Nu vill Midnattsropet visa den vägen, genom att låta våra medarbetare land och rike runt, själva berätta om sin personliga erfarenhet av andedopet och hur det har förändrat dem.

Du som känner att du vill förtälja för andra om den här erfarenheten, sätt dig ned och skriv kort, enkelt och klart, märk kuvertet "väckelsehistoria" och skicka det till Midnattsropet. Lycka till, medarbetare!

aktuell kommentar

Ett orimligt påstående

□ I skuggan av valet har på Dagens insändarsida blossat upp en häftig debatt i frågan om politik går att förena med kristendom. Det var Daniel Wärn som inledde med att påstå, att den politiska makten är i djävulens händer. Sedan dess har åtminstone två kända pingstprofiler trätt fram och häftigt opponerat sig mot detta "teoretiserande", detta "ideal som aldrig går att uppnå" och denna "orimliga tankegång" (Per Hallström, Västerås), "en märkvärdig och underlig inställning" och "orimliga påstående" (Göte Klintonberg, Kopparberg).

De väl tilltagna invektiven till trots var båda två dock villiga att erkänna konsekvenserna av denna syn, nämligen att jordelivet blir omöjligt att leva (Per Hallström) och att den kristna församlingens verksamhetsfält blir begränsat (Göte Klintonberg).

Detta ansåg sig dock Per Hallström förhindrad att acceptera, eftersom han därigenom skulle få "ingenting utträttat", och Göte Klintonberg kunde "inte bedja för konungar och all överhet, att de må bli frälsta".

Att jordelivet skulle bli omöjligt att

leva, kom även apostlarna på ett tidigt stadium underfund med. "Haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden", skrev Paulus till de heliga i Kolosse, för att inte församlingens verksamhetsfält där skulle överskrida sina naturliga gränser.

Senare skulle man även komma att bli prövade på denna "märkvärdiga och underliga inställning" och kom följaktligen allesammans att sluta sina dagar som martyrer, med undantag av någon enda, som bara dog i fångenskap.

Men att dessa män fick svårigheter att få någonting utträttat eller inte kunde bedja för konungar och all överhet, vore att ta till i underkant, för efter dem har ju en hel bok blivit uppkallad, Apostlagärningarna. Hur detta trots alla odds kunde ske, kan väl därför bara förstås genom deras egna ord:

"Därför fälla vi icke modet; om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas likväl vår utvärtes människa dag efter dag... åt oss som icke hava till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas." 2 Kor 4: 16. □

Mot en katolsk församlingssyn

□ Är församlingen på avskrivning? frågas det i tidningen Dagen. Man kan inte undgå att märka, skriver Nils Kastberg, att på många ställen på vår jord undervärderar man församlingen, och församlingstanken är på avskrivning. Det finns en massa rörelser men litet eller intet av den nytestamentliga församlingens mönster.

Kanske förklaringen kan ligga i vad Pingströrelsens årsbok 1972 för fram. Där skriver Kjell Jonasson att funktionsdugligheten i evangelii tjänst på senare tid kommit att gå före en doktrinär uppfattning av den fria församlingen. Det äldre synsättet på församlingen behöver alltså inte nödvändigtvis vara ledande för vad en ny tids andliga utveckling kräver.

Härigenom har många nya gemensamma organ uppkommit. Någon konflikt

mellan den lokala och den universella församlingen behöver detta inte betyda, skall man samtidigt förstå enligt Jonasson, därför att någon skillnad mellan den lokala och den universella församlingen finns inte, säges det. Det är alltså felaktigt att tala om kristet troende som står utanför den lokala församlingen.

Att kalla denna församlingssyn för en nyorientering, är dock lite väl mycket sagt. Det var ju faktiskt strävan efter gemensamma organ, som var en av orsakerna till påvekyrkans uppkomst och likaså utplåningen av begreppen lokal och universell församling. Om ingen kan stå utanför den lokala församlingen, utan alla tillhör den, är ju faktiskt medlemskapet i den allmänna och katolska kyrkan för de flesta redan ett faktum. □

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRONT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12. Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35. Efter växelns stängning 80 29 39.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingsshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Oppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm
Pg 44 10 05-6

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1973

Gör sinnes- ändring!

Utan sinnesändring kan ingen möta Gud. Utan det förblir både hjärta och himmel tillbommade och stängda.

Sinnesändring har långt större betydelse, än vad människor för det mesta vill tillmäta det. Att komma till Gud är ingen lätt sak. Det innebär strid och försakelse. Det innebär att gå ut ifrån världen och känna sig övergiven av den. För en mängd människor, som kallar sig kristna, är det dock bara en bagatell, som man tar lätt på.

Att komma till Gud är inte bara att tro. Även de onda andarna tror. För att komma till Gud måste man först beräkna priset. Att bli en kristen kostar nämligen allt. Därför blir allt tal om sinnesändring aldrig populärt. Jesus gjorde det aldrig lätt för någon. Hans död och uppståndelse är dock medlet, genom vilket vi får kraft att övervinna alla hinder.

Det ges ingen frälsning utan ånger och sinnesändring. Sinnesändring är första steget. Är sinnesändringen ytlig, blir också vårt andliga liv ytligt. Endast den som kommer tomhänt kan gripa tag om frälsningens livboj.

□ □ □

Vad är då sinnesändring?

Det är inte övertygelse. Man kan mycket väl känna sig övertygad om sitt behov av Jesus utan att för dens skull ha gjort sinnesändring.

Det är inte sorg över synden, även om det är ett av villkoren för sinnesändring. Man kan sörja, gråta och alldeles förtvivla men ändå inte ha gjort sinnesändring. Man kan intala sig själv, att man inte är hård men ändå fortsätta att gå på förbjudna vägar. Man kan nämligen inte tjäna två herrar på samma gång. Det finns dock en bedrövelse, som är efter Guds sinne, och det är den som verkar omvändelse.

Det är inte löfte om att bli bättre. Man kan mycket väl lova att bli en bättre människa, ja, man kan hålla på att lova hela sitt liv men ändå aldrig ha gjort sinnesändring och slutat upp med att bryta alla löften.

□ □ □

Vad är då sinnesändring?

Jo, Jesus talar om det förlorade fåret, den borttappade penningen och den förlorade sonen (Matt. 15). Fåret och penningen förlorades utan självförvållande, medan sonen gick förlorad av eget fel. Han var skyldig redan då han började se sig om efter arvet. Då fåret gick förlorat, gick man efter det, och när penningen tappades bort, sökte man efter det, men när sonen gick bort, gick ingen efter honom. Varför? Jo, han var en människa, moraliskt ansvarig för sina handlingar. Fadern bad inte hämta honom, därför att hade han kommit, skulle han ändå förblivit rebell i hans hem. Han måste komma av fri vilja.

Sonen gick bort av fri vilja, steg för steg. Han måste därför gå tillbaka samma väg, steg för steg. Att komma är att göra sinnesändring. Sinnesändring är svaret på hans egna ord: "Jag vill stå upp". Därmed menas att man griper tag i det som fjättrar en vid synden och skiljer det ifrån sig. Det som skiljer oss ifrån Gud är nämligen våra missgärningar.

Om man ger Gud hans rätta plats, får man också frid. Det ges ej någon musik, förrän instrumentet är stämt. Vi vet vad som står hindrande i vägen, vad som stulit vår frid och vår glädje, vi vet hur vi envisats med att gå vår egen väg. Då vi uppgivit allt detta, kan vi ändra vårt sinne.

Så möter vi Gud. Hoppet förvandlas till erfarenhet, Ordet får liv, och vi vet att vi är frälsta.

"Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus ..."

"Gören bättring, ty himmelriket är nära." (Johannes Döparen) Matt. 3:2.

"Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära: gören bättring och tron evangelium." (Jesus) Mark. 1:5.

"Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande." (Petrus) Apg. 2:38.

Kom ihåg Ananias och Safira!

Text: Stina Fridolfsson

Vi maranatavänner som är engagerade i ett pionjärbete lever i allmänhet ganska enkelt, när vi jämför oss med medelsvensson. Vi lever inte i utsävningar och lyx. Vi klär oss enkelt, möblerar enkelt, äter enkelt och roar oss enkelt — jämfört med våra grannar. MEN VEM HAR GETT OSS LOV TILL ATT JÄMFÖRA OSS MED DEM? Vi har väl ingen som helst rätt att jämföra oss med medelsvensson i materialismens högborg Sverige. Vi bör ha 2 Kor 8 som mönster:

"Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fatigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vitna."

Och då måste vi skämmas, och rannsaka oss. Är vi ett Guds folk i tråldom under materialism? Vi vill gärna leva för Gud och offra oss helt för Guds verk. Vi läser längtansfullt i Apostlagärningarna om hur Guds kraft uppenbarades i den första församlingen, och undrar varför det inte fungerar i dag. Tänk, när Petrus' skugga föll på de sjuka och de blev friska! Och vi predikar om löften Jesus gav; hur hans kraft skulle komma församlingen till del, och försöker få den tro som tydligen saknas.

För någon tid sedan fick jag en våldsam chockupplevelse. Jag kom att tänka på Ananias och Safira. De

som också var med i den första församlingen. Som sålde allt sitt, och lade ned *nästan* allt för apostlarnas fötter. De tog undan bara litet. De kanske tänkte på ålderns dar. På sina barns framtid. Eller ville bara vänta litet med det sista. Men de lät påskina att de hade offrat allt. Och samma oerhörda kraft som botade sjuka och uppväckte döda kom nu i verksamhet på ett fruktansvärt sätt. Ananias och Safira föll döda till marken.

Tala och leva

Jag såg för min inre syn hur det skulle vara om jag blev rannsaktad på samma sätt. Och alla maranatavänner jag känner. Hur många är det inte som säger sig offra sig helt! Det är ju så uppbyggligt och underbart att tala om att leva för Jesus! Men de flesta av oss har något vi håller undan för egen del, även om vi vill göra sken av att vara helt överlätna åt Gud. När detta gick upp för mig, brast jag i gråt. Jag längtar så efter att få uppleva den första församlingens kraft och härlighet, men jag förstår nu varför Gud måste hålla tillbaka. Han älskar oss, och vill ingen syndares död. Vi skulle nog bli ihjälslagna allihop, om Guds kraft så helt och fullt kom i funktion bland oss.

Kära, älskade syskon! Låt oss skynda och överlåta oss allt mer åt Jesus; att sälja allt vad vi äger och lägga ned för apostlarnas fötter. Vi längtar efter Guds fullhet; efter Jesu tillkommelse och himlen, men så

fort vi praktiskt ska omsätta maranatabudskapet, så väcker genast vår gamla onda natur opposition.

— Har inte jag rätt till . . .

Och så kräver vi. Ägodelar. Omtanke. Kärlek. Förståelse. Rättvisa. Jag minns en predikan som Arne Imsen höll för inte så länge sedan. Han talade om vad det innebar att vara en korsbärare. Det är att ha rätt och ha makt. Men avstå från den. Precis som Jesus gjorde.

Guds folk; vi som vill vara Jesu efterföljare är kallade till ett liv i *försakelse*. Först när vi gett avkall på sådant som tillfredsställer våra sinnen, kan vi se Guds handlande riktigt klart. Då har vi lärt oss att inte döma efter hur människor uppträder och efter besöksfrekvensen på mötena. *Tron* börjar fungera. Och trons gärningar.

Ett exempel

Men det börjar med väldigt tråkiga saker, som vi alls inte vill tala om i samband med församlingslivet. Om pengar, t. ex. Djävulen har förblindat oss oerhört. Vi svenskar är så fångna i materialismens fruktansvärda andemakt, att det vill till mycket nåd från Gud för att frigöra oss. Om du inte tror mig, så kan du lätt undersöka din situation. Försök att under en veckas tid avstå från smörgåspålägg! Larvig sak, eller hur? Men vi blir irriterade och sura om inte smörgåsarna är så goda som vi är vana vid. Det var ett litet exempel på hur bundna vi är. Naturligtvis menar jag inte att vi blir andligare av att avstå från smörgåspålägg. Skulle vi göra det, blir vi antagligen bara ännu mer självgoa för att vi är så fromma att vi klarar av det. Nej, jag gav exemplet bara för att det är ett så tydligt symptom på hur förslavade vi är — t o m under mat och dryck.

Kära vänner, *Jesus kommer snart!* Silvret och guld är Herrens; och vi tillhör honom, för han har dyrt köpt oss åt Gud med sitt blod. Därför bör vi ställa våra lemmar i rättfärdighetens tjänst. Låt oss leva för Jesus! Så att vi får uppleva den första församlingens härlighet utan att behöva drabbas som Ananias och Safira.

Det finns ett mål. Det är att en brud skall tas ut. Men först skall hon förberedas och iordningställas. Den helige Ande är sänd i ett enda syfte och det är att ta ut en brud. En brud som talar samma språk som brudgummen. En brud som talar himmelens språk.

Br

● Bibeltexten, 1 Mos. 24:1—31

Abraham var nu gammal och kommen till hög ålder, och Herren hade välsignat Abraham i alla stycken.

Då sade han till sin äldste hushjälpare, den som förestod all hans egendom: "Lägg din hand under min länd: jag vill av dig taga en ed vid Herren, himmelens Gud och jordens Gud, att du icke till hustru åt min son skall taga en dotter till någon av kananéerna bland vilka jag bor, utan att du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak."

Tjänaren sade då till honom: "Men om så händer, att kvinnan icke vill följa mig hit till landet, måste jag då föra din son tillbaka till det land som du har kommit ifrån?"

Abraham svarade honom: "Tag dig till vara för att föra min son dit tillbaka. Herren, himmelens Gud, som har fört mig ifrån min faders hus och ifrån mitt fädernesland, han som har talat till mig och svurit och sagt: "Åt din säd skall jag giva detta land", han skall sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru åt min son."

Men om kvinnan icke vill följa dig, så är du fri ifrån denna din ed till mig. Allenast må du icke föra min son dit tillbaka."

Och tjänaren tog tio av sin Herres kameler och drog åstad med allahanda dyrbara gåvor från sin herre; han stod upp och drog åstad till Nahors stad i Aram—Naharaim. Där lät han kamelerna lägga sig utanför staden, vid en vattenbrunn; och det

led mot aftonen, den tid då kvinnorna plägade komma ut för att hämta vatten.

Och han sade: "Herre, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag få ett lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham. Se, jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma hitut för att hämta vatten. Om jag nu säger till en flicka: "Håll hit din kruka, och låt mig få dricka", och hon då svarar: "Drick; dina kameler vill jag ock vattna", må hon då vara den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag därav veta att du har gjort nåd med min herre."

Och se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka ditut, en dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder Nahors hustru; och hon bar sin kruka på axeln. Och flickan var mycket fager att skåda, en jungfru som ingen man hade känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin kruka och steg så upp igen.

Då skyndade tjänaren emot henne och sade: "Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka."

Hon svarade: "Drick, min herre" och lyfte strax ned krukans på sin hand och gav honom att dricka. Och sedan hon hade givit honom att dricka, sade hon: "Jag vill ock ösa upp vatten åt dina kameler, till dess att de alla hava fått dricka."

Och hon tömde strax sin kruka i vattenhon och skyndade åter till brunnen för att hämta vatten och öste så upp åt alla hans kameler. Men mannen såg på hen-

ne under tystnad och undrade om Herren hade gjort hans resa lyckosam eller icke.

Och när alla kamelerna hade druckit, tog mannen fram en näsring av guld, en halv sikel i vikt, och två armband av guld, tio siklar i vikt, och frågade: "Vems dotter är du? Säg mig det. Och säg mig om vi kunna få natthärbärge i din faders hus?" Hon svarade honom: "Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som av henne föddes åt Nahor." Och hon sade ytterligare till honom: "Vi hava rikligt med både halm och foder; natthärbärge kan du ock få."

Då böjde mannen sig ned och tillbad Herren och sade: "Lovad vare Herren, min herre Abrahams Gud, som icke har tagit sin nåd och trofästhet ifrån min herre. Mig har Herren ledsagt på vägen, hem till min herres fränder."

Och flickan skyndade åstad och berättade allt detta i sin moders hus.

Men Rebecka hade en broder som hette Laban. Och Laban skyndade åstad till mannen därute vid källan. När han nämligen såg näsringen och armbanden som hans syster bar, och när han hörde huru hans syster Rebecka berättade: "Så och så talade mannen till mig", då begav han sig ut till mannen, där denne stod hos kamelerna vid källan.

Och han sade: "Kom in, du Herrens välsignade; varför står du härute? Jag har berett plats i huset, och rum finnes för kamelerna."

dens språk

Predikan av Arne Imsen Del 1

Frälsningsuppenbarelsen finns fördold i Gamla Testamentet. Där möter vi skuggorna och förebilderna. De är många, kolossalt många, därför att det är så mycket som skall åskådliggöras.

Detalj läggs till detalj i frälsningsuppenbarelsen och når sin kulmen i Nya Testamentet. Där tar skuggorna slut. Solen når sin middagshöjd och frälsningsuppenbarelsen fullbordas. Vi har fått Guds Andes fullhet. Vi lever inte i löftena, utan i uppfyllelsen. Vi har inte bara löftena, vi har upplevelserna.

Allt det bibeln vill säga oss om frälsning, finns symboliskt i GT. Och när vi studerar vad frälsning egentligen är, så upptäcker vi att det finns inte någon möjlighet att med ett enda ord, ett enda begrepp eller en enda förebild avslöja alla hemligheterna, därför att frälsning handlar om faderskap och barnskap och det har en vidsträckt innebörd.

Vad är faderskapets innebörd? Gud är vår Fader, säger vi, men vad innebär det? Om han är vår fader, då är vi hans barn. Men är vi adopterade, eller har vi barnskap på annan grund?

Bibeln ger oss svaret. Vi är födda. Det är mycket betydelsefullt då vi ser vad frälsningen förmedlar till Guds barn. Den innefattar också äktenskap och medborgarskap. Här har vi fyra ting, som stäcker sig vida. Det är faderskap, barnskap, medborgarskap och äktenskap.

Vad är egentligen frälsning för dig? Hurudant är ditt förhållande till Gud, till hans son Jesus Kristus? På vilken grund upplever du denna gemenskap?

I 1 Mos. 21 läser vi om Isaks födelse. Det pekar också på en annans födelse, nämligen Jesu människoblivande. I det 22:a kap. läser vi om offrandet av Isak. Men det handlar också om det stora offret på Golgata, då Fadern offrar sin Son. I det 23:e kap. läser vi om Saras död och om Abrahams gravköp. I kapitel 24 läser vi om Rebecka som blir Isaks hustru. Men det talar också om brudens uttagande.

Vi ser här tre gammaltestamentliga personer verkamma. De pekar var och en fram mot någon och något.

Abraham, Isak och Elieser. Fadern, Sonen och den helige Ande. När Sara hade dött så koncentreras Abrahams, Isaks och Eliesers hela intresse på att ta ut en

brud åt Isak.

Efter att Jesus dött på korset, sändes den helige Ande. Och läser vi Korintierbrevet så ser vi hur hela treenigheten är verksam på jorden med ett enda syfte.

"Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och densamme. Tjänsterna äro mångahanda, men Herren är en och densamme. Kraftverkningarna äro mångahanda, men Gud är en och densamme." 1 Kor. 12:4—6.

Här möter vi treenigheten. Och vi möter nådegåvorna genom den helige Ande. Behöver vi nådegåvorna? Är vår strävan efter dem detta att vi skall vara med och uppbygga Guds församling?

Då har vi möjlighet att bli till största välsignelse i vår tjänst för Jesus. Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna, Gud genom kraftverkningarna. Alltsammans det här behöver vi för att målet skall nås. Och vad är målet? Det är att en brud skall tas ut. Men först skall hon förberedas och iordningställas. Idealet för den här bruden läser vi i Ef. 5:25—27.

"I män älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne, till att helga henne, medelst vattnets bad, i kraft av ordet.

Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka, och annat sådant, fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig."

I samma brev talar Paulus om vad som skett med alla de som har kommit till tro på Gud och som på det sättet har kommit med i brudförsamlingen. Han säger i Ef. 2:18—22

"Ty genom honom hava vi, de ena såväl som de andra, i en och samma Ande tillträde till Fadern.

Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv,

i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren.

I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning i Anden."

Forts. sid. 17

*Ett ungt par i Stockholm.
Han jobbar på bank. Hon
går och studerar.*

*Två vanliga svenskar.
Ser sig omkring i världen
och har svårt att känna
sig hemma. Men de ser
sig omkring för att
försöka hitta en hållbar
livsattityd. En livs-
åskådning som håller för
världens påfrestningar.*

*De jagar efter frid i en
värld som är osäker, oviss
och full av ångest och
fruktan. De jagar efter
frid i ett välfärdssamhälle
som har enorma
svårigheter att ge
människor ett andligt
svar.*

*Kjell och Margareta,
två representanter för det
unga Sverige, sitter ofta
hemma på kvällarna och
diskuterar och försöker
hitta psykologiska svar på
människans svårigheter.
Men de hittar ingen
hållbar formel som kan ge
ett svar.*

*En söndagseftermiddag
strövar de omkring i
Stockholms City. De
promenerar över
Sergelarkaden. Då hör de
sång. Det är Maranata
som sjunger.*

*De stannar och lyssnar.
Hör sången om Jesus som
lever idag. Då händer
något. Det händer något i
deras hjärtan.*

Kjell och Margareta mötte Jesus:

”I skolan talade ing om den uppståndne

Intervju: Björn Blåhammar

Det började med att vi hade våldsamhet och vi försökte reda upp det hela genom att tala med varandra, genom att använda hjärnan. Vi försökte hitta psykologiska förklaringar till det som hände.

Följden blev att vi trasslade in oss i oss själva och vi kom inte loss av egen kraft. Jag försökte leta mig fram med yoga, men blev mer och mer fixerad istället för att bli klarare i hjärnan.

När jag hade provat allt och ingenting fungerade, så märkte jag att jag var fast och att jag inte kunde ta mig ur av egen kraft. Det var då jag gjorde någonting märkligt och för mig själv oförklarligt, jag kan inte säga varför jag gjorde det eller vad det var som drev mig, men jag bad en kort bön till Jesus att han skulle hjälpa oss.

Sedan var vi på stan en dag och fick för oss att vi skulle titta på riksdagshuset, och vi gick där på Sergels torg, och så hörde vi sång och musik och vi stannade.

Vi stod där och lyssnade och någon kom fram till oss och sade att det var väckelsemöte ute på Johannelund på kvällen. Och jag kände då att jag måste gå dit, jag har aldrig känt mig så beslutsam i hela mitt liv, som då.

Vi hittade ut till Johannelund och var med på mötet. Men vi blev våldsamhet omskakade. Göran kom och frågade om vi var frälsta och folk ropade till Jesus. Vi blev rädda och sprang ut, ut i mörkret.

Sedan gick vi tillbaka till bibelstudium några dagar senare. Och vi

lärde oss mycket då. Det var överhuvudtaget stämningen, atmosfären men också undervisningen, som rörde helt nya perspektiv. Att judarna är ett speciellt utvalt folk. Att människan består av ande, kropp och själ...

Det är verkligen konstigt. Man har läst kristendom i åtta år i skolan, utan att få tag i kärnan, vad har dom pratat om egentligen? Inte talade man om den korsfäste Jesus och varför han kom till oss, och inte om försoning och frälsning.

Margareta berättar:

Vi började läsa bibeln. Eller rättare sagt studera bibeln. En kväll predikade Karl-Georg om dopet. Då gick vi hem och läste om allt som står om dopet. Och vi tyckte att det kändes riktigt. Så en vecka senare döpte vi oss.

Före frälsningen hade jag fobier. Kände mig förföljd. Var rädd ibland för att träffa folk. Men det är borta nu. Jag tycker mötena är så oerhört viktiga. Man skulle inte klara sig utan den gemenskapen.

Jag tycker att jag blivit en helt annan människa efter frälsningen. Förut tyckte jag att allting var så meningslöst. Jag ifrågasatte allting. Och var uppfylld av något slags hat mot samhället. Men nu har jag hittat meningen med livet. Jesus har visat den.

Jag har upplevt Andens kraft, men har inte talat i tungor än. Jag

'sus''

har känt konstiga ord inom mig, men inte vågat uttala dem. Men jag upplever att ord formas inom mig. Bibeln har blivit mycket öppnare i samband med det här.

Jag upplever att jag förändras mycket för varje dag. Och vi måste alltid tänka på att Jesus kan komma när som helst. Det enda som är verkligen viktigt nu det är att vara beredd på att Jesus kan komma väldigt snart.

Kjell fortsätter:

Människan känner i hela sitt liv längtan efter någonting som hon inte vet vad det är. Det är lustigt och mycket konstigt att allting är accepterat att få prova utom kristendomen. Yoga, hinduism, budism, vegetarianism, makrobiotik (äter du opolerat ris så blir du fri och lycklig), det är naturligt att prova. Men kristendomen står ensam och föraktad, och är inte bara detta, ett tecken på att det finns någonting märkligt i kristendomen.

Om man säger att man är kristen, skakar folk på huvudet och säger: du är inte klok.

Om man däremot vill bli buddist-munk, säger folk: va roligt, så intressant.

Men när man läst bibeln förstår man det här på ett annat sätt. Man förstår att det är en oerhörd kamp om människan och att världen är i Satans våld och att Satan hela tiden vill hindra människor från att se ljuset från evangelium — och från att se friheten.

Det pratas så mycket om frihet i dessa dagar, men den sorts frihet man strävar efter leder i motsatt riktning.

Hur då? Jo, när vi plockar med oss själva, analyserar oss själva, trasslar vi in oss i oss själva och blir till slut slavar under oss själva.

Hur ser du på Jesu tillkommelse?

Jag börjar förstå hur liten tid vi har kvar. Jag hörde på radion häromdagen — det var en debatt om att upplösa äktenskapet — och jag tänkte, det är ju precis vad som står i bibeln, att en dag skall man förbjuda äktenskap. Inte bara religiösa är beredda på den här tillvarons slut. Också andra varnar för det här.

Gösta Ehrenswärd, forskare, talar i en nyutkommen bok om att vi måste snarligen återgå till den konsumtionsnivå som vi hade i början på 1900-talet, annars kommer vi inom några få år att få väldigt råvarubrist.

Hur Jesus påverkat er vardag?

Ett resultat är att vi har rensat ut i bokhyllan och bland skivorna. Det var en kväll när vi frågade vad vi egentligen hade för böcker och för skivor hemma. Och vi upptäckte en hel del som måste bort och vi hade stor utrensning.

Man får också en oerhörd nöd för människor, att man kan förmedla Jesus, att de kan förstå vad det här innebär — men de gör allt för att förklara bort det — eller också slår de ifrån sig. Det upplever jag när jag vittnar på jobbet.

Går det att leva som kristen i Sverige?

Ja, visst går det. Men det slår en hur viktig församlingen är. Hur skulle vi klara oss utan den? Vi är i fiendeland och vi ser och känner hur omvärlden vill slita oss ur Jesu händer. Men vi har församlingen och tänk att vi får se på Jesus, ibland ser vi gärna på människor, men då får vi lyfta blicken igen och skåda Jesus.

Hur tänker det

Bo Högländer, missionärsson, berättar för Arne Imsen

Arne Imsen har nyss kommit tillbaka från en resa i Brasilien. Han fick under sin vistelse där en god inblick i de förhållanden under vilka våra missionärer, Ernst och Doris Högländer, arbetar.

Arne Imsen talade med och intervjuade många evangelister, pastorer och kristet verksamma. Förutom detta samlade han naturligtvis på andra sätt en hel del intryck av Brasilien. De olika sidor av Brasilien som han har fått erfara, kommer vi i några kommande artiklar att redovisa i Midnattsropet.

Familjen Högländers äldste son Bosse är 17 år. Han har vuxit upp på missionsfältet och fostrats där, i daglig kontakt med alla de problem och svårigheter som möter en missionär.

Det är av stort intresse att ta del av de tankar och iakttagelser som Bosse har om jätteriket Brasilien. Särskilt då hans syn på det unga Brasilien, som han ju själv tillhör.

Vi börjar vår artikelserie med en intervju med Bosse Högländer.

— Du blir här i Brasilien fram till nyåret. Sedan ska du till Amerika. Där stannar du ett år och därefter räknar du med att komma tillbaka hit och komma in i missionsarbetet. Vad tycker du är det bekymmersamma med missionen?

— Det är visserligen väldigt lätt att få kontakt med människorna, men eftersom de är väldigt fattiga har de ingen utbildning. Man måste gå ned på deras nivå.

— Man kan alltså inte intellektuellt förklara saker? De har inte förutsättningar att ta emot en sådan undervisning?

— Man får tala i liknelser.

— Och framför allt umgås med dem?

— Ja, det är viktigt.

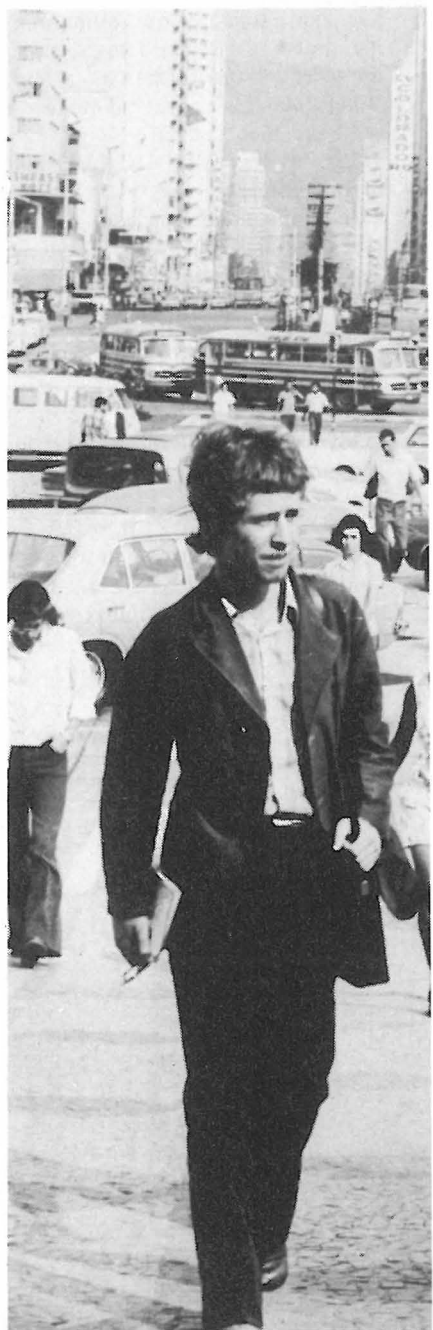
— Tror du att då vänskap upprättas att det finns trofasthet och vilja till att förstärka budskapet?

— Nu, särskilt i den här staten Sao Paulo börjar det bli likt Europa mer och mer. Man vill vara modern och följa med. Det blir allt svårare. Men bland den fattiga, där vi var i Cruseiro, är den fortfarande väldigt öppna för evangelium.

— Tror du att evangelium kan betyda mycket och sanera i områden såsom Cruseiro?

— Ja, mycket.

— Det är alltså det mest positiva du kan

unga Brasilien?

se av skolarbetet?

— Ja.

□ Pånyttfödelsen saknas

— Men jag har fått intrycket av att det är en väldig olikhet mellan församlingarna. Vissa grupper tycks inte betona exempelvis pånyttfödelsen, som vi är vana vid. Vad kan det bero på?

— Många fastnar bara i helbrägdagörelsen. Så håller man på bara med det. Pastorerna går väldigt mycket upp i sina tomter och sådana materiella saker. Inte alla, men många.

— Tror du att många har kommit med i de här fria församlingarna utan att äga erfarenhet av pånyttfödelse?

— Ja, många — faktiskt.

— Man har en känsla av att det har en benägenhet att bli mekaniskt i mötena?

— Ja, en del vet inte vad det är frågan om. Som exempelvis vår kamrat Maro. Han tror att det gäller att gå i kyrkan på söndag och så. Det är mer lag än nåd.

— När man möter de här unga människorna, så kan man ju klart märka att hos dem finns en längtan efter något annat och något mer?

— Jo, det är riktigt, nu har det redan börjat med väldig materialism och liktänkande så nu börjar dom bli villrådiga. Förr var det ju väckelse, för tio—tjugo år sedan. Nu är det ingenting i de kristna församlingarna. Det är bara "vanemöten".

— Den där elden och hänförelsen som en gång skapade de här församlingarna har alltså gått förlorad?

— Ja, i de flesta.

— Dom sitter kvar i sina mönster och ritualer?

— Dom har sina blåsörkestrar kvar. Dom kan dom inte byta ut.

— Dom här församlingarna har inget

verkligt alternativ till materialismen —. Det finns väl en och annan bland de unga som ser det här och tycker det är fränstötande?

— Jo, en del. Men det är inte många.

— Det ser man ju på en del att de är helt nedsövda — avtrubbade.

— Ja, det blir dom ju. Möte efter möte precis likadant.

□ Passiv skola

— Du och jag har ju haft ett resonemang om politiken här i Brasilien. Nu sitter vi här i bussen och pratar svenska; det är ingen som begriper vad du säger, annars skulle vi väl inte våga tala så här öppet, för hur det nu är så är väl politiken fortfarande dynamit i Brasilien?

— Ja, censur förekommer ju, och politiska fångar. Det är väldigt svårt här.

— Om du skulle betygsätta det brasilianska stats- och styrelseskicket, skulle du då kalla det demokratisk styrelseform?

— Nej, men nu är det så att om det vore i Sverige skulle det här vara rena diktaturen, men här är folket så indoktrinerat så att de tror att det här är det bästa landet i världen. De har heller aldrig varit i något annat land. Dessutom bryr sig inte brasilianare om politik. Så för dom kvittar det i stort sett vad det är för regering.

— Kan det bero på skolan? Dom har ju aldrig blivit undervisade om att tänka självständigt.

— Nej, dom bara hänger med. Allt är bra. Det finns inga fel.

□ Rika och fattiga

— Om vi som kommer utifrån skulle titta litet närmare på och testa skönmålningen av förhållandena här, vad skulle du först vilja peka på?

Forts. sid. 15

Katolsk präst i intervju:

Vi har Kristi fullhet – alla måste inse det!

Intervju: Gustaf Jillker Foto: Bertil Reijbrandt

Ett av de mest intressanta samfunden idag är den katolska kyrkan. Medan den i de traditionellt starkaste fästena i Sydeuropa och Latinamerika är inne i en mycket allvarlig kris, marscherar den fram med stormsteg på sådana utpräglade protestantiska områden som t.ex. Sverige.

MR har funnit det angeläget att titta närmare på vad katolska kyrkan representerar, allra helst som den av sina tidigare motståndare bemöts med allt större välvilja. Frågorna har ställts till rektor Peter Fresman, Uppsala.

Vad vill katolska kyrkan egentligen?

Vi vill föra människor till Kristus och fram till frälsning.

Hur blir man då frälst?

Genom Kristi nåd, genom att människor öppnar sig för Kristi liv, ett liv som börjar i dopet men som måste följas upp och omsättas i livet. Frälsningen är dock ingenting som man kan datera eller känna.

Anser ni att ni har en missionsuppgift bland sådana som tillhör Svenska kyrkan?

Vi har alltid en uppgift, inte fånga själar från andra samfund men förkunna Kristi ord för dem som vill höra på vare sig det är troende eller ateister eller sådana som tillhör Svenska kyrkan.

Hur ser ni på protestantisk mission i katolska länder?

Den har samma berättigande. Man förkunnar ju med övertygelse, och det måste naturligtvis respekteras. Frågan är dock bara hur missionen sker. Annars ser jag ingen svårighet i att det finns olika åsikter.

Hur ser ni på ekumeniken?

Den är självklar. Frågan är dock under vilka former. Den bör inte börja med gemensamma gudstjänster t. ex. i nattvardsgången, eftersom det stöter på

● *Katolska kyrkan marscherar in i svensk kristenhet. Ungdomlig, socialt medveten och ekumeniskt aktiv vinner den allt större terräng. Här är en bild från årets fotvandring, tillkommen på katolskt initiativ men med deltagare från alla samfund.*

● **Peter Fresman**, i mitten, är katolsk präst och författare till en nyutkommen studiehandledning i katolsk tro. Han är samtidigt föreståndare i Uppsala för en mycket expansiv verksamhet, som idag inbegriper ca 750 aktiva (!) katoliker i staden.

oövervinnerliga svårigheter. I stället bör vi undanröja skandalen att de kristna arbetar emot varandra. Det kan ske på det sociala planet i en gemensam satsning för den tredje världen. Där skall vi börja tycker jag. Vi har ju ansvar för hela världen.

Jag kan som exempel nämna att här arbetar redan en påvlig kommission med uppgift att handha och lösa frågor om fred och hunger, och den samarbetar med Kyrkornas Världsråd.

Det har även förekommit teologiska samtal. Inför den nya äktenskapslagstiftningen överlade man t. ex. med andra kyrkor i Sverige om en jämkning i läran. I utlandet har det dock förekommit fler samtal, men det är en sak som handhas av fackmännen.

Har ni något att lära av andra kyrkor?

Ja, av den protestantiska kyrkan synen på bibeln, exegetiken eller bibelforskningen. Och av frikyrkorna att tron måste vara ett personligt ställningstagande, och att kyrkan måste stå fri gentemot staten. Jag vill dock inte säga att

forts. sid. 17

Hur skall vi göra om påven blir andedöpt?

— Gustaf Jillker —

Skillnaderna mellan kyrkorna nu ligger inte längre så mycket i det yttre fromhetslivet. Striden idag ligger på lärans område, och ett missgrepp får därför så mycket allvarigare konsekvenser. Den som tar hem spelet är i varje fall inte den som ger efter för påtryckningarna att tona ner alla lärofrågor.

Katolska kyrkan har traditionellt betraktats som den absoluta motpolen till all sann och levande kristendom. Många predikningar har hållits och många böcker har skrivits, vilka alla haft det gemensamt, att varna alla tvekande för eventuella kontakter.

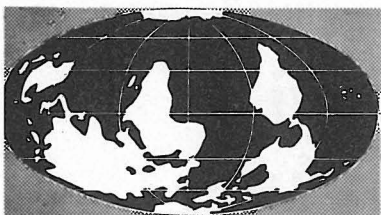
Någon djupare och bredare kontakt har heller aldrig blivit av, vilket i huvudsak kommit att bero på de oövervinnerliga skilljaktigheterna, som funnits i lärofrågorna t.ex. påvens ofelbarhet. Vad man har varnat för har därför inte varit risken för att man skulle överge någon bibelsanning. Varningarna har i stället hela tiden gått ut ifrån bibelns profetiska ord; man har i katolska kyrkan skymtat Uppenbarelsebokens "sköka", som i de yttersta dagarna genom sina kontakter skall förföra de kristna.

Därför är det så mycket mer intressant, att se vilken omsvängning som skett på den sista tiden. Det är nu i huvudsak fritt fram för alla närmanden, dels eftersom man söker skyffla undan alla lärofrågor, dels eftersom den profetiska sidan i förkunnelsen så starkt tonats ner. Och många har därigenom plötsligt upptäckt, att katolska kyrkan inte alls är den förkättrade kyrka man hört talas om utan rör sig med samma språk och samma begrepp som de

själva och även inrymmer lika hårt frälsta som deras egna kyrkor. Det är inte så underligt att många är förvirrade.

Vad "skökan" i Uppenbarelseboken är, det är därför egentligen en av de mest centrala frågorna för kristenheten idag. Svaret avspeglar nämligen fullständigt vilken inställning man har till det profetiska ordet. Är "skökan" bara en inomvärldslig ond makt, som visar sig i alla mellanfolkliga problem och som enbart påverkar de mänskliga relationerna i negativ riktning? Eller är "skökan", vad gamla tiders väckelsepredikare med sitt blod hävdade, nämligen en andlig realitet, som vi ser konturerna till idag, som gäller våra relationer till andevärlden och som vi därför måste dra ut ifrån för att inte skada vårt förhållande till Gud?

Eller för att ta ett konkret exempel. Idag hör man alltmer hur vanliga människor, präster och t.o.m. biskopar i den katolska kyrkan blir andedöpta och brinnande kristna. Men hur skall vi bete oss mot katolska kyrkan, när t.o.m. påven blir andedöpt och talar i tungor? Skall vi acceptera katolska kyrkan då och anordna gemensamma väckelsekampanjer? Och vad är då skökan, och vad innebär då vår strid...?

Världen idag

● Politiskt väckelsemöte

Vi har försummat vårt samhällsansvar och då särskilt i våra kretsar, sade pingstpastorn Jean-Erik Mårtensson i Gileadkyrkan i Göteborg och inbjöd samtliga politiska partier till ett estradsamtal, där åhörarna gavs tillfälle att ställa frågor. Mötet inramades av unison sång och avslutades med kaffeservering.

● Kom-prometterande verksamhet

Att vi bör stå kvar i de gamla kyrkorna hur obibliska de än är, har vi hört förr. Till det har det nu kommit en annan synpunkt.

Vid Förbundet för kristen humanism och samhällssyns konferens, (KHS), sade komminister Björn Skogar, hårt engagerad i kristet socialt arbete, följande.

— Hur komprometterande kyrkorna än är, bör vi stanna kvar och inte lämna dem för ett rent politiskt arbete. Vi bör stanna kvar i dem i en "förtroståndsfylla förtvivlan".

● Kyrkornas världsråd

Allt fler pingtsamfund sluter sig till Kyrkornas Världsråd. Det är samfund från Brasilien, Chile och nu senast från Italien. Glädjen i KVR är stor över att pingstvännerna på det här sättet närmar sig, berättar Svensk Veckotidning inför KVR:s 25-årsjubileum.

● Monopol på Jesus

Ett statligt bidrag på 600 000 d.kr till inspelningen av en dansk porrfilm, som skall handla om Jesus, har vällat väldiga protester i Danmark. Vid ett tillfälle samlades 10 000 personer till ett massmöte för att protestera mot beslutet. Det var den danske kulturministern som beslutade om bidraget, men på Danska Filminstitutet säger man nu, att man skall ta upp frågan till förnyad diskussion.

— Varför skall de kristna ha monopol på att framställa Jesus, frågar dock den regissör som står bakom filmen.

● Fornnordiska religionen återupplivas

Klädda i djurskinn och grova tygstycken, samlades en grupp islänningar förra sommaren, för att på nytt återuppliva den fornnordiska religionen. Man hade knappt uttalat den sakramentala skälen förrän en våldsam storm utbröt. Som organiserade kallar man sig för Asatruarmenn, och som mål har man att utrota kristendomen och överta landets styre.

● Vapenfrilagen

Den översyn av vapenfrilagen, som riksdagen begärt, bör tillsättas snarast, sade riksdagsman Evert Svensson (s) på ett valmöte i Skövde. Man bör pröva om inte fängelsestraffen kan upphöra, påpekade han vidare.

● Arbetsgivaravgiften

Varför inte frikyrkorna kan bli befriade från arbetsgivaravgiften, har Thorbjörn Fäldin (c) avslöjat för John Hedlund i dennes mötestält. Det beror bara på, att om man tar bort avgiften på vissa håll men inte på andra, så får man administrativa bekymmer.

Det är alltså enbart administrativa olägenheter, som skapat så många teologiska bekymmer i landets frikyrkor.

● Nytt institut

Svenska kyrkan och frikyrkorna i Sverige skall starta ett gemensamt mediainstitut i början av nästa år. Det anses medföra ett glädjande steg framåt i det ekumeniska arbetet.

● Problem i Sovjet

Frågan om förföljelse mot de kristna i Sovjet och faran för en likadan i Sverige, var uppe till debatt under C. H. Hermanssons (vpk) besök i John Hedlunds tält.

Det är inte alls så att alla kristna skulle vara förföljda i Sovjet, sa Hermansson och fortsatte. Jag träffade för ett par år sedan en präst i Estland, och han kände sig inte förföljd. Men han sa: "Det finns små religiösa sekter i Sovjet, som är väldigt extrema, utomvärldsliga, som vägrar att skicka sina barn till skolan och som säger: vi vill inte lyda några världsliga lagar, utan vi lyder bara Gud. Sánt skapar problem alltså", sade han.

300/300-principen

300/300-principens idé om att ha en speciell offer- och försakelsemånad för Midnattsropet och litteraturmissionen under oktober, har av många uppfattats som ett förmånserbjudande. Och det är ju så. Det är stor nåd att få vara med och bära ett Guds verk. Men visst finns det missuppfattningar. "Vad menar Ni med att begära 300 kr från fattiga människor som knappt har råd att äta sig mätta", frågade en uppbragd brevskrivare som tyvärr var anonym. De flesta har nog ändå inte uppfattat

300/300 som något krav. En del skriver och beklagar att de inte har resurser att vara med och ge så mycket de önskar. Ett sådant brev, avslutat med ett vänligt "Jag skall bedja för Midnattsropet", gör att man känner sig oerhört rik.

"Vi sänder nu in denna talong och vill vara med i denna offergärning. Att försaka är inte svårt för oss; det har vi fått göra hela vårt liv för att det skulle bli något att offra av. Vi är gamla pensionärer, min hustru är 77

och jag 83 år. Men det har alltid varit härligt att få vandra på löftena, tack och lov!" skriver en gammal trojännare.

Som sagt: Oktober är försakelsemånad för Midnattsropet. Om 300 prenumeranter ger 300 kr var, så får litteraturmissionen 90.000 kr. Vill du vara med om den satsningen? Om det är svårt med 300 kronor, så kan vi i alla fall hjälpas åt med att nå fram till det mål vi satt upp: 90.000 kronor — i Jesu namn!

Hur ... forts. fr. sid. 11

— Brasilien är ju ett rikt land, och det skulle kunna vara en utjämnning mellan rik och fattig. Det finns fruktansvärda klasskillnader. Oerhört rika människor, och så fattiga som inte har någonting.

— *Det förefaller vara väldigt stora grupper som lever långt under det vi anser vara människovärdigt.*

— Ja, det är dom flesta.

— *Men det tycks dom inte ha något problem med?*

— Dom är ju vana vid det, och så är det ju deras liv. Och så har dom kanske aldrig varit inne i en rik mans hus.

— *Ligger inte väldigt stora faror i det förhållandet? Vissa grupper har ju så långt jag kan förstå förbättrat sin levnadsstandard avsevärt under de sista årtiondena medan de mest behövande lever kvar i misär och fattigdom. Är det inte möjligt att den europeiska reaktionen mot det etablerade samhället börjar göra sig påmind här i Brasilien?*

— Jo, i och med att man tar efter Europa i allt så måste de ju här komma att se kritiskt på saker och ting. Och de som har makten är ju väldigt rädda för detta. Men dom kan inte hindra det heller. De försöker på annat sätt undvika att det blir en kraftig reaktion.

□ Ungdomsrevolt

— *Vi har ju i andra världsdelar haft något som vi brukar kalla för ungdomsrevolten. Och i många av universiteten åtminstone i vad vi kallar för fria världen har ju före-*

kommit revolter mot systemen. Man vill förbättra de fattigas villkor. Märks ingenting av det här i studentvärlden?

— Ja, det är bara det att demonstrationer är i lag förbjudna.

— *Är politiska möten över huvud taget förbjudna?*

— Nej, inte om de är inom mönstret. Det finns två valapparater. En ska föreställa opposition, och den andra ska föreställa regeringens parti. Jag vet inte om det är sant.

— *Det ska alltså vara två maktblock?*

— Ja, men det är mera formellt än reellt.

— *Tror du inte att studentvärlden låter sig påverkas av de idéer som har skakat om i västvärlden?*

— Många av dem, men många tycker också att de som har makten vet vad de gör och de har rätt och det går framåt. Men en del ser ju och fattar en del.

— *Har du några exempel bland ungdomar du känner?*

— Ja, jag känner några som ger ut en tidning. Det är medicinar-studenter. Grabben jag känner är 21—22 år och studerar i Braganca. Tidningen ger de ut i Sao Paulo. Den killen är verkligen samhällskritisk, och har uttalat det i skrift så långt han vågar gå. Han karikerar samhället med text och illustrationer och gör ganska intelligenta utfall som för en ytlig betraktare kan se ganska idiotiska ut, men som döljer en djup och allvarlig sanning om det brasilianska samhället. Nu har ju den här popkulturen börjat komma. Det har varit en del små festivaler, så många börjar hänga på det nu. Det är det nya, det är bra och man följer med i tidningarna de amerikanska och engelska grupperna — försöker följa med det som händer.

— *Tror du att det är en sorts verklighetsflykt?*

— Ja, men de tror nog att det är sättet att vara aktiv och vara med.

— *Så du menar att det finns en politisk spänning också i popkulturen? En slags protest mot samhället det också? Och en kamp för en förändring?*

— Ja, en del. Han vi talade om nyss som ger ut den här tidningen, han kritiserar även den för att vara ytlig.

— *Vanligtvis brukar man väl åtminstone i mer seriösa sammanhang anse popkulturen verka sövande och avtrubbande. Men det kan väl tänkas att den också öppnar dörrarna för nya idéströmningar. I den strömmen kan det också komma en politisk omvärdering?*

— Ja, så är det. Det är så det har hänt med en del här. Dom gick in i det här när den kom — popen. Och nu har de fått syn på saker och ting. Då har det blivit politik i stället.

— *Om vi nu lämnar det politiska, så är det en annan sak jag funderat på. Vad beror det på att Jesus-rörelsen tydligen inte fått någon ingång här i Brasilien?*

— Det har jag funderat över. Ett tag var den på väg in, men den blev aldrig andlig. Det blev ett slags imitation av Jesus. Det var en våg som visst redan passerat.

— *Hur tog den sig uttryck?*

— Jag tror det var ren imitation. Men försökte imitera Jesus-rörelsen i Amerika.

— *Så man tog bara uttrycksmedel utan inneboende andligt liv!*

— Evangelisten vi nu skall till hade varit inne i ett hippieläger och predikat. Han hade vunnit några som nu är ute och sprider evangelium.

Samhället och församlingen

— Mats Jansson —

När politikerna vill vinna kristna röster, talar de gärna om "de kristna värdena" med något sentimentalt eller ädelt i rösten. Samhället ska "bygga på de kristna värdena". Men skulle dessa politiker våga gå ut och möta väljarna med Jesu egen förkunnelse som valprogram? Det skulle inte ge många röster.

"Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig. Ni måste födas på nytt! Likaså kan ingen av er vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger. Så skola ock alla de som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse."

Att bygga ett *samhälle* på dessa "kristna värden" är en ren omöjlighet — men vad som *kan* och *måste* byggas på den grunden är *Guds församling*!

Den kristna linjen är att bekämpa ont med gott, att hellre lida orättvisor än använda våldsmedel, att "vända andra kinden till" och att inte bara låta sig bestjälas utan låta tjuven få "manteln med". Det är Jesu Kristi Bergspredikan — men knappast vad politikerna menar med sina "kristna värden."

Bibelns tal om förföljelser, den smala vägen osv förutsätter otvetydigt att hedningarna alltid kommer att ha majoriteten i samhället (något att tänka på också för "folkkyrkoprastrar"). Det står dem naturligtvis fritt att uppta *visa* kristna värden som officiell samhällsmoral — för ett samhälle som *uteslutande* bygger på lögn, egennytta

och hat är "ett rike som har kommit i strid med sig självt" och "bliver förött" (Matt. 12:25). Åtminstone *skenet* av sanning och rätt vill man uppehålla — än så länge. Är det kanske inte det politikerna menar med sina "kristna värden" — "de skola hava *ett sken* av *gudsfruktan*, men skola icke vilja veta av dess *kraft*" (2 Tim 3:5)? Litet religiös fernissa och vitmening har världen ingenting emot — det är själva *helöverlåtelsen* som är köttet så motbjudande!

Men trots "skenet" och "fernissan" kommer denna världens samhällen alltid att bygga på en grund av makt och våld. Vi vet *vem* det är som kallas "denna världens furste"! *Den* grunden kan en kristen aldrig bygga på. Han kan rimligen inte bli polis, domare — och självfallet inte soldat. Han vet att Gud använder "överhetens svärd" till att döma och straffa — men sin församling till att visa människorna *en annan väg* än tvångets, våldets och maktens, nämligen nådens och kärlekens. Samhället arresterar brottslingen. Den kristne erbjuder honom Jesu Kristi förlåtelse och *rening* från synden! Samhället bygger t ex på det egna, privata ägandet. Den kristne är däremot en egenomslös förvaltare åt Gud, som använder sitt goda inte till egen bekvämlighet — utan efter Guds vilja, till att rädda människor från helvetet på jorden och helvetet efter döden. Han är inte bunden av någon nations-, grupp-, ras- eller klass-solidaritet — han är en lern i Jesu Kristi världsomfattande kropp och har sitt "medborgarskap i himmelen". Han lyder visserligen över-

heten — men "Gud mer än människor"! Och han accepterar förekomsten av lagar, polis osv — men till skydd åt sina icke kristna medmänniskor. *Själv* litar han på *Guds* beskydd, är beredd på förföljelser för Kristi skull och fruktar inte "dem som kan dräpa kroppen".

För resultatet av den kristnes totala förakt för våld, människopåfund, "samhällsmoral", traditioner och modenyck-er blir hat, hån, förakt, förtryck och i vissa fall martyrdöden. Detta visar, att han är på rätt väg. För det var *den* vägen hans Mästare gick — han som drog sig undan, när folket med våld ville göra honom till konung. Det är därför en källa till outhärlig glädje ("att aktas värdig att lida smälek för det namnets skull") och ett bevis för Bibelns oemotsäglighet och Jesu absoluta seger och makt.

"Ja, saliga är ni, när människorna för min skull smädar och förföljer er och sanningslöst säger allt ont mot er." (Matt. 5:11) "Ju mer ni får dela Kristi lidanden, dess mer må ni glädja er, för att ni också må kunna glädjas och fröjda er vid hans härlighets uppenbarelse. Saliga är ni, om ni för Kristi namns skull blir smädade, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar då över er. Det må nämligen inte ske, att någon av er får lida såsom dräpare eller tjuv eller illgärningsman, eller därför att han blandar sig i vad honom inte vidkommer. Men om någon får lida för att han är en kristen, då må han inte blygas, utan prisa Gud för detta namns skull!" (1 Petr. 4:13–16) 4:13–16)

Vad Gud önskar finna i sin församling, det är gudomliga kvaliteter. Om de går förlorade, då är församlingen fattig, naken och ömkansvärd, även om hennes bekänneelse är en annan.

När Herren tar itu med församlingen i Laodicea, så gör han det därför att de gudomliga kvaliteterna gått förlorade där. I sista sändebrevet i Uppenbarelseboken läser vi om det här.

"Och skriv till Laodiceas församlings ängel: så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse. Jag känner dina gärningar, du är varken kall eller varm, jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm.

Men nu då du är ljum, och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun.

Du säger ju: Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar, och behöver intet, och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.

Så råder jag dig då att du köper av mig guld som är luttrat i eld, för att du skall bli rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bli uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se." Upp. 3:14—18.

När de gudomliga kvaliteterna gått förlorade, då är gemenskapen med himmelen bruten. Men så kommer uppmaningen; det finns ett guld att köpa som är luttrat i eld. Det är detta guld, som gör församlingen till ett unikum, någonting skilt från allt annat.

Men det står att trons ögon var blinda. Det behövdes ögonsalva. Vad kan då det vara? Jo, förnyelse i den heliga Ande.

Om vi nu åter går tillbaka till första Mosebok, ser vi hur Abraham går till våga då han skickar tjänaren Elieser för att ta ut en brud åt Isak.

"utan du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak." 1 Mos. 24:4

Allt var metodiskt, ja, minituöst förberett i alla av-

seenden. Elieser hade klara direktiv över hur han skulle handla och ingenting var överlämnat åt slumpen. Abraham säger: gå till mitt eget land och till min släkt. Varför var han så noga med det?

Tidigare i första Mosebok läser vi om Babels torn och språkförbistringen.

"Och de sade: Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett namn, vi kunde eljest bli kringspidda över hela jorden.

Då steg Herren ned för att se staden och tornet som människobarnen byggt." 1 Mos. 11:4—5

Människans strävan har ständigt varit att nå himlen. Hon vill bygga sig upp till himmeln. Vi vet att resultatet alltid blir det motsatta. Därför att Gud har inte sagt att vi skall bygga torn som räcker till himmelen.

Men Gud har gått ned till jorden för att ta ut ett folk och detta folk har han förberett för himlen. Och han förbereder det idag. Men det finns många ambitiösa människor och många religiösa arkitekter och byggmästare. De vill vara med och bygga och se ting hända.

Torn reser sig och hus byggs, men det är inte likgiltigt vem som är arkitekt och byggmästare. Det är inte likgiltigt vem som är inspirationskälla och vem som har tillhandahållit materialet.

Gud har sagt att han skall bygga ett hus, med det är icke av stenar, av döda stenar. Han skall bygga ett hus av levande stenar. Där han kan bo och där han kan uppenbara sig. Det är Guds hus.

Det är någonting helt annat och annorlunda än människans prestationer. Människan hon räknar med sin egen kraft: fysiskt, moraliskt, intellektuellt, och så sätter hon igång. Hon skall åstadkomma och uträtta. Men istället för att skapa förutsättningar för gemenskap med himmelen så åstadkommer det förbistring och splitt-ring.

Det kommer en tid då vårt verk sättes på prov. Det är icke människor som kommer att ha sista ordet och bedöma, testa och uppskatta eller fördöma och förkasta. Det är Gud som kommer att ha sista ordet.

forts. nästa nr.

KATOLSK ...

forts. fr. sid. 13

kyrkan inte kan ha något samband med staten. Det går, fast det är svårt.

Vad har andra kyrkor att lära av er?

Vi kan vittna om att vi har Kristi fullhet. Vi ser visserligen i alla samfund, och även i utomkristna religioner och i ateismen, något av vad Gud skapat och Kristus förkunnat. Vi är dock övertygade om att det bara finns en kyrka, där allt det som Kristus förkunnat finns med. Alla måste inse att det är självklart. Det är inte vårt påhitt. Att ha fullheten och ha allting, det finns inte i några andra grupper. Petrus fick ett särskilt uppdrag, som

åtföljer hans ämbete.

Hur ser du på den karismatiska vägen?

Personligen är jag skeptisk. Inte att Gud inte skulle på ett annat sätt än förr kunna uppenbara sig. Det är dock en del fenomen, som verkar vara lite överspända. Jag skulle vilja se lite mera av bestående resultat.

Är det inte fara för att den karismatiska vägen skall splittra katolska kyrkan?

Om den gör det, är det bara ett tecken på, att det inte är Guds Ande som verkar. Guds Ande leder alltid till enhet. Kristus är enheten och Anden sätter sig inte emot Kristus.

Vad är skökan i Uppenbarelseboken?

Ingenting alls. Jag vill inte tolka det. Det överläter jag åt fackmännen att bedöma. Men jag tror att hon kan stå som ett tecken för de dragningskrafter och stora totalitära makter, som vi upptäcker idag. Då tänker jag inte bara på Ryssland utan på hela civilisationen i dess negativa bemärkelse.

Tror du att Jesus kommer snart?

Han kommer, ja. Men jag tror inte att det lutar mot slutet. Jag vet inte när det kommer att inträffa, om det blir om en miljon år, tio år eller om ett halvt år. Inte när eller hur.

NYHETER!

Här presenterar vi två efterlängtrade nyheter som utkommer i dagarna.

MRL 2107 Stereo "JESUS KOMMER!"

Arne Imsen sjunger med församlingen

Sida A

- 1 a) JESUS HAR EN BOK I HIMLEN
- b) O, DET SKALL BLI HÄRLIGT FÖR MIG
- 2 a) MED ÖVERÄNGELS RÖST OCH GUDS BASUN
- b) SNART ÄR HAN HÄR
- c) VILKEN DAG DET SKALL BLI
- 3 OM DU VINNER JORDISK MAKT OCH ÄRA
- 4 LEVER DU IDAG MIN VÄN

Sida B

- 1 OM KORSET TYNGER (TACK JESUS KÄR)
- 2 ATT VARA DIN
- 3 a) JAG VILL HELLRE HA JESUS
- b) EN UNDERBAR, UNDERBAR KÄLLA
- c) DET FINNES EJ JORDISK SLÄKTSKAP
- 4 a) SKALL DET BLI NÅGRA STJÄRNOR
- b) JESUS KOMMER (Tal A. Imsen)
- c) SNART KOMMER MIN JESUS
- 5 GÅ, GÅ SKÖRDEMAN GÅ

MRL 2109 Stereo "HAN FANN MIG!"

Torgsångare från Johannelund och Gamla Bro

Sida A

1. HAN FANN MIG
2. Kort tal av A. Imsen
3. INGEN ÄR SÅ FULL AV NÅD
4. Kjell Roos vittnar
5. SEGER I JESUS
6. Bo-Göran Gustafsson vittnar
7. KOM NU TILL KÄLLAN
8. JAG VILL TACKA HERREN
9. Lasse Ericsson vittnar
10. O, VAD JAG ÄLSKAR JESUS
11. Fred Örtegren vittnar
12. FÅR JAG SE DIG

Sida B

1. HAN HAR ÖPPNAT PÄRLEPORTEN
2. ETT HÄRLIGT MÖTE
3. SÄRLAREGNETS TID
4. BARNATRO
5. MARANATAFOLKET
6. VÅR HERRE KALLAR
7. VILKEN DAG DET SKALL BLI

Båda skivorna kommer även på kassett.
LP/kassett kostar 32:50 kr/st inkl. moms.

● Bibelskolan 1973 ●

**20 oktober—25 november
på Johannelund**

■ Kunskap i vad bibeln lär har aldrig någonsin varit så av behovet påkallad som nu. När bibelskolan -73, den elfte i ordningen, strax skall börja, är förväntningarna högre ställda än någonsin.

Vi befinner oss i en brytningstid på alla områden, och inte minst på det andliga området är spänningarna mellan nya och gamla värderingar oerhörda. Med sorg måste vi nog konstatera, att alltför många givit efter för en ytlig och förflackad andlighet på bekostnad av en målmedveten beslutsamhet att tillägna sig Guds ord i alla dess stycken.

■ För oss innebär väckelsepionjärernas kamp en verklig sporre till evangelisationsiver och studieflyt. Vi älskar historien, därför att ute på fältet har dagens historielösa kristendom visat sig äga föga förmåga att hjälpa den verkligt nödställda i tiden.

Okunnigheten i Guds ord är livsfarlig för all andlig verksamhet. All villfarelse och alla svårigheter har nämligen sin bästa bundsförvant i okunnigheten. Vad vi kommer att ta upp blir ämnena som rättfärdiggörelse, dop, andedop, församlingssamfund och fräls-

ningshistoria.

■ Bibelskolan på Johannelund är ämnad att vara framför allt ett tillfälle för var och en att komma djupare in i Guds vilja. Om än betoningen kommer att läggas på bibelstudier, framstår det lika väsentligt, att alla kommer igenom i bönen och svetsas samman i ett intensivt evangelisationsarbete. Tiden är förbi då någon som kände Guds kallelse ensam kan gå ut på fältet. Idag behövs ett helt lagarbete, för att människor skall komma igenom och bevaras.

Dagens situation och insikten om Jesu snara tillkommelse är en utmaning till oss alla. En andlig framryckning kräver visserligen ett personligt offer, men med tanke på den nöd som står för dörren, kan intet offer vara för stort. Guds rike behöver arbetare och varje arbetare behöver Guds rike.

■ Till dig som känner Guds kallelse att gå in i detta arbete, riktar vi därför en varm inbjudan att komma till Johannelund för att tillsammans med oss dela Guds ord under några veckor framöver. Välkommen!

Gustaf Jilker

Anmäl dig här

Skicka kupongen till: Bibelskolan, c/o Maranata-församlingen, Stockholm, Box 1236, 161 12 BROMMA 12.

☐ Jag ämnar delta hela tiden

☐ Jag ämnar delta i bibelskolan tiden:

Namn:

Adress:

Postadress:

Telefon:

Född år:

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till Midnattsropet
Box 1236, 161 12 BROMMA 12

TVÅ VÄGAR

Det finns två vägar.
Den ena är kärlek till Gud och människor.

Den andra är kärlek till pengar, till egen
bekvämlighet och hänsynslös
självtilfredsställelse.

Den första vägen är smal, och det är få som
finner den. Men det är den som leder till LIVET.
Den vägen är Jesus Kristus.

Den andra vägen är bred, och den är inte svår att
hitta. Politikerna pekar ut den. Reklamen pekar
ut den. TV, radio och tidningar pekar ut den. Och
den vägen befinner vi oss alla på från början.

Men den vägen leder till FÖRDÄRVET. Den
leder till ångest, oro, stress. Den gör människor
till robotar och maskiner. Den förstör natur, luft
och vatten. Den skapar hat, våld och krig. För
penningen är en hård, kall och hänsynslös gud.
Den vägen leder, kort sagt, till helvetet.

Men NU ställer Gud dig i vägskälet. Kanske har
han gjort det förut också. Nu pekar

Han på den smala vägen, Jesus Kristus, och
säger: "Denne är min älskade Son. Hör honom!
Följ honom!"

Från och med nu är ansvaret ditt. Du har ställts
inför ett val. Det är ditt liv det gäller.

Så länge du lever på jorden, kan du fortsätta att
skyllda på Gud och andra. "Varför låter Gud det
finnas så mycket krig, så mycket svält,
så mycket orättvisor . . . ?"

Men på yttersta dagen är det inte Gud som ställs
till ansvar - det är du! Vad gjorde du av ditt liv?
Vad gjorde du åt onskan i världen - och
dig själv?

Det är du som ska ta upp kampen mot Satan -
men det är Gud som ska ge dig segern! "De
överbann honom i kraft av Lammets blod (Jesus
Kristus, Guds Lamm som borttager världens
synd) och i kraft av sitt vittnesbörds ord (att våga
bekänna Jesus som sin Herre i ord och
handling). De älskade inte så sitt liv, att de
drog sig undan döden." (Upp. 12:11)

En sådan segervinnare mot onskans makt
kallar Gud dig till att bli. Vågar du satsa ditt
liv? Vågar du offra ditt liv för Jesus?
I annat fall har du redan förlorat det!
"Den som vill rädda sitt liv, han skall mista det,
men den som mister sitt liv för min och
evangeliets skull, han skall rädda det.
Vad hjälper det en människa om hon vinner hela
världen men förlorar sin själ?" (Mark. 8:35-36
Hedegårds översätn.)

M.J.